

АН. СЕНЧЕНКО

ЕН385

С 355

ЗМІКАННЯ
НАЦІОНАЛІСТИЧНОГО УХИЛУ
СКРИПНИКА
З ІНТЕРВЕНЦІОНІСТАМИ

Тези доповіді на науковій сесії ВУАМЛІН

(ЧЕРВЕНЬ 1934 Р.)

Харківський національний університет
імені Шевченка

ЕН385
С355 Р

~~СФ~~
10630

(312
34)

66/64 с1
52 с1

444034

Змикання націоналістичного ухилу Скрипника з інтервенціоністами

Тези доповіді на науковій сесії ВУАМЛІН

(Червень 1934 р.)

1) Націоналістичний ухил очолюваний Скрипником, що оформився в період розгорнутого наступу соціалізму цілим фронтом, в період найбільш загостреної класової боротьби, являючи собою агентуру буржуазно-націоналістичних елементів і особливо українського куркульства в лавах партії, перетворився через припинення боротьби проти нього в головну небезпеку на Україні.

2. Найістотнішою рисою перетворення ухилу очолюваного Скрипником в головну небезпеку є той факт, що, через придушення більшовицької пильності, йому дали розростися до того, що він перетворився на державну небезпеку і зімкнувся з інтервенціоністами. Це змикання полягало в тому, що націоналістичний ухил очолюваний Скрипником в „стремлінні відособитися і замкнутися в рамках своєї національної шкарлупи, в стремлінні затушувати класові суперечності всередині своєї нації, в стремлінні захиститися від великоруського шовінізму шляхом відходу від загального потоку соціалістичного будівництва, в стремлінні не бачити того, що зближає і з'єднує трудящі маси національностей СРСР, і бачити лише те, що може їх віддалити одні від одних“, дійшов до того, що став прямим знаряддям і активним допоміжником націоналістичної контрреволюції і міжнародних інтервентів в їх боротьбі за відрив України від СРСР, реставрацію капіталізму і перетворення її на колонію імперіалізму.

3. Націоналістичний переродженець Скрипник в політичній лінії, теоретичній і практичній роботі, підборі і розстановці кадрів пристосовував інтернаціоналістську політику робітничого класу до націоналістської політики буржуазії, ревізував вчення Маркса — Енгельса — Леніна — Сталіна обґрунтовуючи і пропагуючи націонал-опортуністичну концепцію.

4. Націонал-переродженець Скрипник, підхопив націоналістичний прапор націонал-фешиста Шумського, він змикався з націоналістичною контрреволюцією, сприяв їй в шкідницькій роботі.

5. КП(б)У керована зміцненим кращим соратником тов. Сталіна тов. Постишевим, ЦК, за безпосереднім проводом ЦК ВКП(б) тов. Сталіна розгромила українські контрреволюційні організації, викрила і розгромила націоналістичний ухил очолюваний Скрипником.

І. РОЗДІЛ

Класи. Нація. Раса.

6. Скрипник ревізує вчення Маркса — Енгельса — Леніна — Сталіна про класи і класову боротьбу, про диктатуру пролетаріата і комуністичну партію.

Відомо, що класики марксизму-ленінізму, аналізуючи питання про класи, класову боротьбу, диктатуру пролетаріату і комуністичну партію, особливий наголос роблять на тому, що:

а) існування класів зв'язано лише з певними історичними битвами властивими розвиткові виробництва;

б) класова боротьба необхідно веде до диктатуру пролетаріату;

в) диктатура пролетаріату є лише перехід до знищення всяких класів і установа безкласового соціалістичного суспільства;

г) диктатура пролетаріату перетворилася вже на корінне питання сучасного робітничого руху у всіх без винятку капіталістичних країнах;

д) диктатура пролетаріату є диктатурою лише одного класу — пролетаріату, що здійснюється через союз пролетаріату з основною масою селянства порядком державного керівництва селянством;

е) керівництво диктатурою пролетаріату здійснює більшовицька партія — єдина, монолітна партія з залізною дисципліною, що не ділить і не повинна ділити керівництва з іншими партіями.

7. Скрипник ревізує ці настанови по антиленінському трактуючи корінні питання пролетарської революції.

а) Всупереч марксо-ленінській теорії про диктатуру пролетаріату, як диктатуру одного класу, Скрипник ставив питання про диктатуру пролетаріату разом з іншими класами — трудовим селянством і, навіть, куркульством.

б) У визначенні класів Скрипник відкидає саме істотне — відношення до засобів виробництва і експлуатацію робітничого класу буржуазією.

в) Скрипник по меншовицькому ставить питання про класи і партію (переростання цілого робітничого класу в партію).

г) Скрипник по троцькістському, по націоналістичному ставить питання про багатокорінність КП(б)У („націонал-більшовизм“).

д) Скрипник по троцькістському оцінює історію партії, захищаючи теорію „старого“ і „нового“ більшовизму.

є) Він дає троцькістську оцінку класового характеру революції 1905 року.

ж) Скрипник по троцькістському оцінює стан більшовицької партії в перші місяці Лютневої революції 1917 року, відкидає ленінську характеристику періоду двовладдя і наклепницькі оцінює стан партії в період Жовтєвого перевороту 1917 року.

з) Скрипник по правоопортуністичному розглядає класову боротьбу в СРСР лише як оборону пролетаріата скокуючись на позиції заперечення пролетарської диктатури, як продовження класової боротьби і наступу на капіталістичні елементи.

Отже, в цих найважливіших питаннях пролетарської революції Скрипник ревізує марксизм-ленінізм, скочується на класово-ворожі позиції українського націоналізму, що переплітається з манщовицько-троцькістськими і правоопортуністичними поглядами.

8. Скрипник ревізує класиків марксизму-ленінізму в національному питанні.

Відомо, що Маркс — Ленін — Сталін розглядаючи національне питання підкресливали, що:

а) в кожній нації є дві нації;

б) при капіталізмі знищити національне пригноблення неможливо, і лише пролетарська революція може розв'язати національне питання і ліквідувати національно-колоніальне пригноблення;

в) національне питання є складовою підпорядкованою частиною класовій боротьбі пролетаріату, диктатурі пролетаріату;

г) лише пролетарська диктатура може забезпечити принципи національної рівноправності, розвиток соціалістичної по змісту, національної за формою культури, ліквідацію булого колоніального становища, подолання залишків фактичної нерівності тощо.

д) перемога соціалізму веде неминуче до об'єднання і на-решті до злиття національностей в комуністичному суспільстві.

9. Скрипник в своїх теоретичних роботах і практичній діяльності відходить від цих настанов, ревізує їх:

а) Скрипник надає національному питанню самостійне, самодовліюче значення, яке на його думку не підпорядковане класовій боротьбі і диктатурі пролетаріату.

б) Скрипник відкидає величезне теоретичне значення ленінсько-сталінської теорії національного питання, розцінює роботи Леніна в цій галузі лише як перші спроби, і характеризує розробку національного питання як „незоране поле“. Він зовсім відкидає величезну роль тов. Сталіна в розробці національно-колоніального питання.

в) Скрипник свою націонал-опортуністичну лінію в теоретичній і практичній роботі намагався прикривати наклепницькими посилками на вказівки тов. Леніна.

г) Скрипник по наклепницькому характеризує національну програму нашої партії, як програму уступок.

д) Він неодноразово виступав з відвертими наклепами на партію, твердячи що теоретичні настанови програми партії на ділі не здійснюються, що партія протягом всієї своєї історії не здібно була розв'язати національне питання.

е) Скрипник в питаннях мови виступав проти введення загально визнаних інтернаціональних термінів, засмічував українську мову старовинними словами і зворотами, відривав українську мову від мови українських робітників і селян, відкидав те що є спільне в українській і російській мовах, орієнтуючи розвиток української мови на польську, чеську, німецьку мову.

ж) Скрипник по націоналістичному висунув настанову про утворення української культури національною не лише за формою, але і за змістом.

з) Скрипник по суті стояв на націоналістичній позиції боротьби двох культур, намагаючись приховати це своїми виступами проти шумськізму.

і) Скрипник відверто стояв на націоналістичних позиціях, висувуючи твердження про національне відродження, розглядаючи по суті націю як категорію вічну.

Отже, в цих найважливіших питаннях Скрипник ревізує класиків марксизму-ленінізму, становиться на класово-ворожій позиції українського націоналізму.

10) Ревізуючи марксо-ленінську теорію про класи, класову боротьбу, диктатуру пролетаріату і комуністичну партію, по націоналістичному розглядаючи національне питання, Скрипник переходить на позиції українських націоналістів (Грушевський, Винниченко, Донцов) і в питанні про „безбуржуазність“ української нації і значної частини пригноблених народів (індуси тощо).

11) Скрипник скочується на позиції расизму у визначенні властивостей української нації, у визначенні природних кордонів, у біологічному трактуванні джерел націоналізму, у визначенні предмету національного питання.

II. РОЗДІЛ

Інтернаціоналізм. Націоналізм. Шовінізм.

12. Зревізувавши корінні питання пролетарської революції Скрипник, зрозуміло, ревізує ленінізм і в питанні пролетарського інтернаціоналізму, скочуючись на позиції українського націоналізму і інтервенціонізму. Він фальсифікує марксо-ленінське вчення про пролетарський інтернаціоналізм і буржуазний націоналізм, висувуючи гасло розвитку національної свідомості.

Відомо, що Маркс-Енгельс-Ленін-Сталін послідовно провадили боротьбу за пролетарський інтернаціоналізм, виходячи з того, що:

а) пролетарський інтернаціоналізм є єдино-правильний шлях єдності боротьби пролетаріату всіх країн проти диктатури буржуазії і лише він може забезпечити цілковиту перемогу пролетарської революції в одній країні і в цілому світі;

б) пролетарський інтернаціоналізм є єдино-правильний шлях визволення пригноблених, колоніальних народів, що наочно довела Жовтнева революція розвіявши легенду про те, що єдиний метод визволення пригноблених народів є метод буржуазного націоналізму.

13. Скрипник відкидає ці принципи марксизму-ленінізму, висувачи на перше місце буржуазний націоналізм. Прикладом цього може бути його постановка питання про український п'ємонт. Ця постановка Скрипника про український п'ємонт, яку він намагається протягнути під прикриттям революційної фрази—„радянського п'ємонту“ свідчить про те, що:

а) Скрипник переходить в цьому питанні особливо наочно на позиції буржуазного націоналізму, змикається з українськими націоналістами.

б) Скрипник відкидає марксо-ленінську постановку питання про „п'ємонт“ як вияв буржуазного націоналізму, якому протистоїть революційно-визвольний рух, що розвивається як складова частина світової пролетарської революції.

14. Скрипник ревізує ленінсько-сталінське вчення про боротьбу з націоналізмом переходячи на позиції української буржуазії.

Відомо, що Ленін-Сталін питання про боротьбу з націоналізмом ставлять так:

а) пережитки капіталізму особливо живучі в галузі національного питання тому, що мають можливість добре маскуватися в національній костюм і тому з ними треба вести особливо настирливу і послідовну боротьбу.

б) Треба вести найрішучишу боротьбу з великодержавним руським націоналізмом, небезпека якого особливо велика в наших умовах багатонаціональної радянської держави.

в) Треба вести рішучу боротьбу з місцевим націоналізмом, що нерідко перетворюється в націоналізм наступаючий, а коли з ним перестають боротися—перетворюється в головну небезпеку в даній республіці.

г) Треба рішуче боротися проти ухилів до націоналізму—великодержавного руського і місцевого, які являють собою пристосування інтернаціоналістської політики робітничого класу до націоналістської політики буржуазії. Щоб успішно боротися з цими ухилами треба насамперед бити по їхньому спільному джерелу—відходу від ленінського інтернаціоналізму.

д) Скеровуючи боротьбу проти націоналізму і ухилу до нього, треба виходити з того, що головну небезпеку становить той ухил, проти якого перестали боротися і якому дали таким чином розростися до державної небезпеки.

15. Скрипник відверто ревізує марксизм-ленінізм в цих питаннях.

а) Боротьбу на два фронти в національному питанні Скрипник оцінює як „подвійну бухгалтерію“, як „балансування“ в на-

ціональному питанні, виступаючи проти настанов тов. Сталіна про боротьбу з великодержавним руським і місцевим націоналізмом.

б) Скрипник принципово відкидав можливість активізації українського націоналізму і українського націоналістичного ухилу і не припускав можливості переоцінки національного питання.

в) Скрипник підтримував султангалієвщину, грузинських ухильників, трактуючи місцевий націоналізм лише як оборонний.

г) Він по націоналістичному ставив питання про боротьбу лише з великодержавним шовінізмом, переходячи цілком на позиції українського націоналізму.

д) Він водночас подавав руку великодержавним руським ухильникам, по антиленінському характеризуючи їх позиції, як не цілком проведену ленінську лінію в національному питанні.

16. Виходячи з настанов українського націоналізму, Скрипник в своїх роботах:

а) ідеалізує поміщицько - буржуазні рухи України XVIII — XX стол.;

б) прикрашує контрреволюційну Центральну Раду;

в) прикрашує українські дрібно - буржуазні партії укалістів, боротьбістів, українських есерів і есдеків.

17. Скрипник з активізацією українського націоналізму, з утворенням і розгортанням контрреволюційної діяльності УВО, боротьбістів, укалістів тощо все активніше допомагав українським націоналістам спрямувати розвиток України, і, зокрема, її культури в річище буржуазного націоналізму. Використовуючи націоналістичний ухил, очолюваний Скрипником, українські націоналісти діючи за принципом „тихої сапи“ все більше розгортали шкідницьку роботу у всіх галузях соц. будівництва і особливо в сільському господарстві. Під безпосереднім керівництвом Скрипника провадилась примусова петлюрівська українізація на Україні. За його активною участю і під керівництвом націоналістичних кадрів провадилась петлюрівська механістична українізація на Кубані, в Казакстані тощо. За настановами Скрипника створювались всілякі перешкоди у розвиткові національних меншостей на Україні. Все це спрямовувалось націоналістичними елементами в напрямі підриву моці пролетарської диктатури.

18. Націоналістичний ухил очолюваний Скрипником у всій цій боротьбі був прямим знаряддям, допомагав українським фашистам, міжнароднім ініервентам, активізація яких останні роки гостро зросла. Це особливо стосується активізації німецького фашизму, що роздмухає шовінізм спрямований на підготовку імперіалістичної інтервенції проти СРСР і зокрема проти УСРР.

III. РОЗДІЛ

Пролетарська єдність. Буржуазний „сепаратизм“. Міжнародний інтервенціонізм.

19. Скрипник ревізує марксизм — ленінізм, і в питанні боротьби за пролетарську єдність, скочуючись на позиції українського буржуазного „сепаратизму“, що є ширмою імперіалістичної агресії проти країни Рад.

Відомо, що Маркс-Енгельс-Ленін-Сталін центральним питанням боротьби пролетаріату за перемогу пролетарської диктатури, її укріплення і побудову соціалістичного суспільства ставив спільну, єдину боротьбу пролетаріату всіх країн. Ця настанова має велике значення для країни переможної пролетарської диктатури СРСР — батьківщини всесвітнього пролетаріату. Ленін і Сталін неодноразово підкреслювали, що комуністи національних республік повинні всіляко зміцнювати єдність, зв'язки національних республік з СРСР в цілому.

20. Скрипник в своїй політичній, теоретичній і практичній діяльності проводив лінію на послаблення зв'язків України з СРСР, що вело до відриву України від Радянського Союзу. Скрипник відходив від ленінської побудови СРСР, як союзної держави на націоналістичну позицію союзу держав (конфедерація) всіляко підкреслюючи, що Україна є самостійна, окрема держава. Скрипник з націонал-ухильницьких позицій виступав з критикою націоналістичного обґрунтування економічного розвитку України Волобуєвим, яка по суті була не критикою, а підтримкою націоналістичних настанов Волобуєва; з тих же позицій він виступав проти визнання власності на землю в СРСР. Скрипник особливо наочно провадив націонал-опортуністичну лінію на послаблення зв'язків України з СРСР своїми численними протестами з приводу ухвал союзного уряду в усіх галузях соціалістичного будівництва. Скрипник стояв на позиції утворення самостійної української комуністичної партії — окремої секції Комінтерну.

Все це свідчить про те, що Скрипник в корінних питаннях соціалістичного будівництва перейшов на позицію буржуазного „сепаратизму“, що в умовах гострої боротьби двох систем означало активну допомогу імперіалістичним інтервенціоністам в їх боротьбі за відрив України від СРСР, означало змикання Скрипника з інтервенціоністами.

21. Скрипник особливо відверто змикається з інтервенціоністами в питанні „сборної“ України. Слідом за лідерами української контрреволюції Винниченком, Донцовим, прикриваючись революційними радянськими гаслами про велику „радянську Україну“, що об'єднає УСРР з Західною Україною, Скрипник по суті проводив лінію українського націоналізму на відрив України від СРСР.

22. Ще більш ясна лінія змикання ухилу очолюваного Скрип-

ником з інтервенціоністами була в тій системі підбору і висування кадрів, що її провадив Скрипник. Відомо, що найбільше наблизив до себе Скрипник таких українських націоналістів, які виявились як агенти, шпигуни інтервентів (Бодан, Ерстенюк, Зозуляк, Коник тощо). Про це свідчить зв'язок і підтримка Скрипником фашистської агентури і КПЗУ—Василькова—Туранського Букшованого, Бараби. Про це ж змикання з інтервенціоністами свідчить і та позиція оборони Скрипника, яку посіли українські націоналісти в зв'язку з його самогубством.

Отже, інтервенціоністи використовували націонал-ухильників на чолі з Скрипником, спрямовуючи свою діяльність на відрив України від СРСР і перетворення її в колонію міжнародних інтервентів.

23. Особливо активну роль в підготовці інтервенції проти СРСР грають фашистська Німеччина, панська Польща, мілітаристична Японія очолювані англійським імперіалізмом. Ця активізація міжнародних інтервентів все більш зростає, про що свідчить, зокрема, такий факт, як останній виступ Гітлера на II-му німецькому робочому конгресі.

24. Зростає загрози інтервенції проти СРСР вимагає до кінця розгромити український націоналізм і націоналістичний ухил очолюваний Скрипником, піднести на вищий щабель боротьбу за ленінський інтернаціоналізм, зміцнювати більшовицьку українізацію, підсилити більшовицьку пильність, розгорнути далі ті величезні перемоги проти українського націоналізму і інтервенціонізму, що їх досягла наша більшовицька партія.

499027